

Arrest

nr. 182 405 van 16 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Pashtoen, die de Afghaanse nationaliteit bezit en afkomstig is uit de wijk Shertabad van het dorp Hussain Abad, district Qarghayi, provincie Laghman (Afghanistan). Aldaar hebt u uw ganse leven gewoond, behoudens de periodes dat u voor uw werk elders in Afghanistan verbleef.

U liep school tot de 10e graad in de Dara Ghar High School in Kamalpoor Bazaar. U stopte met school toen u 18 jaar oud was. Buiten naar school gaan, werkte u met uw vader op het land en cultiveerde u

bloemkool, bonen, tarwe en graan. In 1388 schreef u zich in het geheim en zonder toestemming van uw vader te Kabul in in een rekruteringsbureau van het Afghaans Nationaal Leger (ANA).

U diende iets minder dan drie jaar in het ANA. In 1388 volgde u aan het KMTC (Kabul Military Training Center) een militaire basisopleiding van drie maanden en nog een bijkomende opleiding tot onderofficier van een maand. Na deze opleidingen werd u naar het 201e Corps (Shelab) gestuurd waar u nogmaals twee maanden opleiding kreeg. Hierna werd u naar Gardez gezonden alwaar u gedurende twee maanden een opleiding kreeg om met zware wapens om te gaan. U behoorde tot het 203e Corps (Tandar) in Gardez, 4e Brigade in Logar, 1e Bataljon in Camp Altimur. U werd op missie gestuurd in het Charkh en het Baraki Barak district van de provincie Logar, alwaar u onder meer de hoofdweg tussen Pole Alam en de Tira Pass diende te bewaken.

In 1391 verliet u het ANA en trad u, ditmaal met de toestemming van uw vader, toe tot de Afghaanse politie. U ontving een vier maanden durende opleiding in Herat. Waarna u als sergeant gestationeerd werd in Helmand bij de 2e Brigade van de ANCOP (Afghan National Civil Order Police). U was chauffeur van de bataljonscommandant, wie u ook hielp als daily administration officer. Als onderdeel van de reservemacht, diende u politie-eenheden in verschillende districten van de provincie Helmand ter hulp te schieten en te versterken wanneer gevechten uitbraken. U bleef in dienst van de ANCOP totdat u Afghanistan ontvluchtte in de achtste maand van 2015.

Vier of vijf maanden voor uw vertrek werd u voor de eerste maal door de Taliban, meer bepaald door Haji Kailan, die bij de Taliban bekend is als Sher Del, gevraagd om u bij hen aan te sluiten. Dit gebeurde enkele dagen nadat u door Haji Kailan zijn zoon Farhad, die tevens een buur is, gezien en aangesproken werd in het filiaal van de Kabulbank voor overheidsperoneel in Jalalabad. Hoewel u niet de intentie had om u bij de Taliban aan te sluiten, had u initieel ingestemd met Haji Kailan zijn dwingende verzoek om hen te vervoegen. Na ingestemd te hebben vertrok u evenwel op missie en kwam u gedurende vijf maanden niet op verlof naar huis. In tussentijd werd uw vader bedreigd en verklaarde men dat u niet gespaard zou blijven als men u te pakken zou krijgen.

Nadat u na vijf maanden terug naar huis ging, vertelde uw vader wat er was gebeurd en zei hij dat u moest vluchten. Van bij u thuis vluchtte u via Kabul, Nimroz, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije en Duitsland naar België, alwaar u in midden september arriveerde en asiel aanvroeg. U vreest dat de Taliban u niet zal sparen indien u terug zou gaan naar Afghanistan, dat de dood op u wacht en dat de overheid u zal straffen omdat u uw job heeft verlaten.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legde u uw taskera, een badge van de ANCOP, een dienstkaart van de politie, twee Kabulbank bankkaarten, een dienstkaart van de ANA, een graduatiecertificaat van de ANA en de miniversie ervan, een trainingscertificaat van een ontmiijningscursus, een miniversie van een appreciatiecertificaat van de ANCOP, drie foto's van in het ANA, drie foto's van in de ANCOP en de enveloppe waarin de documenten werden verzonden neer.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-Generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden gesteld dat uw profiel als voormalig beroepsmilitair en ANCOP-agent door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken. Door middel van uw verklaringen en de documenten die u ter ondersteuning neerlegde, heeft u immers geloofwaardig gemaakt dat u voor het ANA en de ANCOP heeft gewerkt. Het loutere feit lid te zijn geweest van de ANSF (Afghan National Security Forces) is echter niet voldoende om van een gegronde vrees voor vervolging te kunnen spreken. Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, moeten er immers concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk wordt of zal worden gevisieerd. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus dient u dus aannemelijk te maken dat u persoonlijk het slachtoffer was van vervolgingsfeiten in de vluchtelingerechtelijke zin, of er, omwille van bepaalde redenen, in de toekomst, bijvoorbeeld in geval van een terugkeer naar Afghanistan, aan blootgesteld zou worden.

Hierin bent u evenwel niet geslaagd, daar u niet aannemelijk wist te maken dat u persoonlijk door de Taliban bedreigd en gezocht werd/wordt.

Zo is het bevreemdend dat u gedurende uw jarenlange werkzaamheden voor het ANA en de ANCOP nooit problemen zou gekend hebben en wel erg toevallig dat u uiteindelijk in de problemen zou gekomen zijn doordat een buurman, Farhad, net op hetzelfde moment als u zijn loon ging afhalen bij de Kabul bank te Jalalabad (CGVS, p. 15). Voorts is het merkwaardig dat u uw uniformshirt zou hebben gedragen in de Kabulbank voor overheidspersoneel in Jalalabad (CGVS, p. 15), een stad waarin u overigens geen officiële rol te vervullen had, terwijl u over voldoende alternatieven, waaronder enkele van de door u neergelegde documenten, beschikt waarmee u zich in de bank had kunnen identificeren als politieagent. Dat uw buurman, Farhad, zelf ook in dienst was/is van de Afghaanse veiligheidsdiensten, maakt het des te opmerkelijk dat u door hem in de problemen zou gekomen zijn (CGVS, p. 15).

Dat Farhad's vader Haji Kailan bij de Taliban was (CGVS, pp. 15), betreft dan weer een blote bewering uwentwege. Bovendien verklaarde u eerst dat het niet geweten zou zijn dat Haji Kailan een Talib is, terwijl hij volgens uw verklaringen wel reeds tweemaal in de gevangenis zou hebben gezeten voor het proberen plegen van een bomaanslag op het hoofdkwartier van de inlichtingendienst in Qarghayi en het plegen van een aanslag op een meisjesschool in Mandrawar zo'n 3 à 4 jaar geleden (CGVS, p. 16). Wanneer u vervolgens nogmaals werd gevraagd of men weet of hij tot de Taliban behoort, antwoordde u dan weer van wel (CGVS, p. 16). Dit soort van tegenstrijdige verklaringen komen de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag allesbehalve ten goede.

Verder dient opgemerkt te worden dat de verklaringen die u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aflegde mbt de bedreigingen die u nadien vanwege Haji Kailan en/of de Taliban zou ontvangen hebben fundamenteel verschillen van uw verklaringen op het CGVS. Zo stelde u bij de DVZ destijds twee dreigbrieven te hebben ontvangen, waarin stond dat u uw job diende te verlaten en naar huis diende te komen, met name ongeveer vijf maanden voor uw vertrek en ongeveer een week voor uw vertrek (Vragenlijst CGVS, 11/04/2016, p. 2). Tijdens uw gehoor op het CGVS repte u echter met geen woord meer over voorgaande dreigbrieven, maar stelde u in de plaats dat Haji Kailan u ongeveer vijf maanden voor uw vertrek zou gevraagd hebben u bij de Taliban aan te sluiten, u vervolgens met de dood zou bedreigd hebben, en uw vader vervolgens meermaals naar u zou gevraagd hebben (CGVS, pp. 15-16). Zelfs toen u gevraagd werd waarom uw moeder uit angst voor de Taliban documenten ivm uw werk en een uniform zou hebben verbrand (CGVS, pp. 10-11), vermeldde u de dreigbrieven niet, terwijl u op de DVZ nog aanhaalde dat de vrouwen bij u thuis de dreigbrieven uit schrik zouden verbrand hebben (Vragenlijst CGVS, 11/04/2016, p. 2). Dat uw verklaringen op dergelijk cruciaal punt van uw aanvraag dermate tegenstrijdig zijn, doet ernstige vragen rijzen mbt de door u aangehaalde problemen, alsook de geloofwaardigheid ervan.

Tot slot is het ook bevreemdend dat Haji Kailan en/of de Taliban gedurende de vijf maanden dat u na het begin van uw problemen nog te Helmand zou verbleven hebben niets tegen uw familie zou ondernomen hebben, behoudens aan uw vader te vragen waar u bent (CGVS pp. 16-17), en dat ze ook na uw vertrek niets tegen uw familie ondernamen, behoudens aan uw vader te vragen waar u bent (CGVS pp. 16-17).

Gelet op dit alles, moet worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u reeds in het verleden vervolgd werd door de Taliban, noch dat de Taliban u naar de toekomst toe zou vervolgen. Er kan in uw hoofde dan ook geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Tot slot kan in dit verband nog opgemerkt te worden dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de Taliban de motivatie heeft, of de operationele capaciteit, om 'low level collaborators' – u was een sergeant die in Helmand bij de 2e Brigade van de ANCOP (Afghan National Civil Order Police) gestationeerd was en er als chauffeur van de bataljonscommandant werkzaam was – te vervolgen in Kabul, Jalalabad of in andere gebieden buiten hun controle. Dit blijkt tevens uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat de operationele capaciteit van de Taliban zich in Kabul en Jalalabad beperkt tot sporadische gerichte aanvallen tegen "hoge overheidsdiensten, Afghaanse en internationale militairen en hotels waar westerlingen verblijven. Er kan dan ook – rekening houdend met uw verklaringen inzake uw persoonlijke omstandigheden die verder in deze beslissing werden uitgewerkt – aangenomen worden dat, indien u al problemen met de Taliban zou hebben, quod non, u zich in Jalalabad zou kunnen vestigen om problemen met de Taliban te vermijden.

Volledigheidshalve dient hier nog aan toegevoegd te worden dat er geen indicaties zijn dat u bij terugkeer een disproportionele bestraffing zou riskeren omwille van uw desertie/ongewettigde afwezigheid bij de Afghan National Civil Order Police. U had aangegeven dat u vreesde dat de overheid u niet terug zou nemen (CGVS, p. 15), en dat u gestraft zou worden bij uw eventuele terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p. 16). Doch dient opgemerkt te worden dat u uw commandant zou ingelicht hebben voor uw vlucht (CGVS, p. 17). Voorts verklaarde u eveneens te weten dat men u zou arresteren en gevangen zetten, maar dat men nadien uw job terug zou geven (CGVS, p. 16). Dit terwijl u geen weet heeft van personen die iets dergelijks hebben meegemaakt na hun terugkomst (CGVS, p. 16). Tot slot beschikt het CGVS evenmin over informatie waaruit blijkt dat u bij terugkeer een disproportionele bestraffing zou riskeren. Integendeel, uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt immers dat desertie/ongewettigde afwezigheid bij de ANSF (Afghan National Security Forces) doorgaans niet bestraft wordt.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw taskera en alle andere door u neergelegde werk-gerelateerde documenten ondersteunen weliswaar uw identiteit en uw profiel als voormalig militair en ANCOP-agent, hetgeen niet ter discussie staat. Maar ze zeggen niets over uw asielrelaas. De envelop wijst er tot slot enkel op dat u post ontving vanuit Afghanistan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kabul en de weg tussen de Afgaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde

incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 18 december 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer zogenaamde soft targets, zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat Daesh actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. Daesh is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in

de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een volwassen man bent die tot de 10e graad naar school is gegaan en daarna gedurende ongeveer 6,5 jaar op verschillende plaatsen in Afghanistan heeft gewerkt (CGVS1, p. 5; Vragenlijst CGVS, 11/04/2016, p. 2). U spreekt Pashtou, evenals ook een beetje Dari, leerde lezen en schrijven in het Dari, en leerde ook een klein beetje Engels op school (CGVS, p. 5; DVZ, p. 1). Voorts bent u vertrouwd met de stad Jalalabad en beschikt u er over een familiaal netwerk. Zo kwam u geregeld in Jalalabad stad omwille van uw twee nonkels langs vaderszijde die u aldaar bezocht (CGVS, p. 7), wegens de grote inkopen die u daar deed (CGVS, p. 8) en het Sehate Ama Hospital dat u als jonge twintiger een twee à drietal keer zou hebben bezocht. Bovendien heeft u te Jalalabad ook een neef, Tawal Abdulrahimzai, die een telefoonwinkel heeft in de Ghawke Talashi Yousufzai Market in Jalalabad-stad waar u af en toe kwam (CGVS, p. 11). Net zoals uw nonkels, die te Jalalabad winkels uitbaten, zou hij u aan een job kunnen helpen. De beperkte afstand tussen uw geboortestreek en Jalalabad is een bijkomend element dat doet vermoeden dat Jalalabad reeds binnen uw (dagelijkse) leefwereld viel. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Verder mag er aangenomen worden dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u omwille van economische beperkingen ("economic constraints"), vreest om in Jalalabad te kunnen wonen (CGVS, p. 18). Niettemin dient te worden opgemerkt dat u te Jalalabad met uw ooms langs vaderskant en neef over een familiaal netwerk beschikt, waardoor u, tevens gelet op uw eigen achtergrond en vaardigheden, in een stad als Jalalabad als zelfstandige jongeman een bestaan zou moeten kunnen uitbouwen. Daarnaast blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt, dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties. Tot slot werd reeds eerder in deze beslissing aangetoond dat er maar weinig geloof kan gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben, zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet); schending van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemeen beginselen van behoorlijk bestuur.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5, §3 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient door het Commissariaat-Generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden gesteld dat uw profiel als voormalig beroepsmilitair en ANCOP-agent door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken. Door middel van uw verklaringen en de documenten die u ter ondersteuning neerlegde, heeft u immers geloofwaardig gemaakt dat u voor het ANA en de ANCOP heeft gewerkt. Het loutere feit lid te zijn geweest van de ANSF (Afghan National Security Forces) is echter niet voldoende om van een gegronde vrees voor vervolging te kunnen spreken. Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, moeten er immers concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk wordt of zal worden geviséerd. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus dient u dus aannemelijk te maken dat u persoonlijk het slachtoffer was van vervolgingsfeiten in de vluchtelingerechtelijke zin, of er, omwille van bepaalde redenen, in de toekomst, bijvoorbeeld in geval van een terugkeer naar Afghanistan, aan blootgesteld zou worden.

Hierin bent u evenwel niet geslaagd, daar u niet aannemelijk wist te maken dat u persoonlijk door de Taliban bedreigd en gezocht werd/wordt.

Zo is het bevreemdend dat u gedurende uw jarenlange werkzaamheden voor het ANA en de ANCOP nooit problemen zou gekend hebben en wel erg toevallig dat u uiteindelijk in de problemen zou gekomen zijn doordat een buurman, Farhad, net op hetzelfde moment als u zijn loon ging afhalen bij de

Kabul bank te Jalalabad (CGVS, p. 15). Voorts is het merkwaardig dat u uw uniformshirt zou hebben gedragen in de Kabulbank voor overheidsperoneel in Jalalabad (CGVS, p. 15), een stad waarin u overigens geen officiële rol te vervullen had, terwijl u over voldoende alternatieven, waaronder enkele van de door u neergelegde documenten, beschikt waarmee u zich in de bank had kunnen identificeren als politieagent. Dat uw buurman, Farhad, zelf ook in dienst was/is van de Afghaanse veiligheidsdiensten, maakt het des te opmerkelijk dat u door hem in de problemen zou gekomen zijn (CGVS, p. 15).

Dat Farhad's vader Haji Kailan bij de Taliban was (CGVS, pp. 15), betreft dan weer een blote bewering uwentwege. Bovendien verklaarde u eerst dat het niet geweten zou zijn dat Haji Kailan een Talib is, terwijl hij volgens uw verklaringen wel reeds tweemaal in de gevangenis zou hebben gezeten voor het proberen plegen van een bomaanslag op het hoofdkwartier van de inlichtingendienst in Qarghayi en het plegen van een aanslag op een meisjesschool in Mandrawar zo'n 3 à 4 jaar geleden (CGVS, p. 16). Wanneer u vervolgens nogmaals werd gevraagd of men weet of hij tot de Taliban behoort, antwoordde u dan weer van wel (CGVS, p. 16). Dit soort van tegenstrijdige verklaringen komen de geloofwaardigheid van uw asielaansluiting allesbehalve ten goede.

Verder dient opgemerkt te worden dat de verklaringen die u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aflegde mbt de bedreigingen die u nadien vanwege Haji Kailan en/of de Taliban zou ontvangen hebben fundamenteel verschillen van uw verklaringen op het CGVS. Zo stelde u bij de DVZ destijds twee dreigbrieven te hebben ontvangen, waarin stond dat u uw job diende te verlaten en naar huis diende te komen, met name ongeveer vijf maanden voor uw vertrek en ongeveer een week voor uw vertrek (Vragenlijst CGVS, 11/04/2016, p. 2). Tijdens uw gehoor op het CGVS repte u echter met geen woord meer over voorgaande dreigbrieven, maar stelde u in de plaats dat Haji Kailan u ongeveer vijf maanden voor uw vertrek zou gevraagd hebben u bij de Taliban aan te sluiten, u vervolgens met de dood zou bedreigd hebben, en uw vader vervolgens meermaals naar u zou gevraagd hebben (CGVS, pp. 15-16). Zelfs toen u gevraagd werd waarom uw moeder uit angst voor de Taliban documenten ivm uw werk en een uniform zou hebben verbrand (CGVS, pp. 10-11), vermeldde u de dreigbrieven niet, terwijl u op de DVZ nog aanhaalde dat de vrouwen bij u thuis de dreigbrieven uit schrik zouden verbrand hebben (Vragenlijst CGVS, 11/04/2016, p. 2). Dat uw verklaringen op dergelijk cruciaal punt van uw aansluiting dermate tegenstrijdig zijn, doet ernstige vragen rijzen mbt de door u aangehaalde problemen, alsook de geloofwaardigheid ervan.

(...)

Gelet op dit alles, moet worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u reeds in het verleden vervolgd werd door de Taliban, noch dat de Taliban u naar de toekomst toe zou vervolgen. Er kan in uw hoofdte ook geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Tot slot kan in dit verband nog opgemerkt te worden dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de Taliban de motivatie heeft, of de operationele capaciteit, om 'low level collaborators' – u was een sergeant die in Helmand bij de 2e Brigade van de ANCOP (Afghan National Civil Order Police) gestationeerd was en er als chauffeur van de bataljonscommandant werkzaam was – te vervolgen in Kabul, Jalalabad of in andere gebieden buiten hun controle. Dit blijkt tevens uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat de operationele capaciteit van de Taliban zich in Kabul en Jalalabad beperkt tot sporadische gerichte aanvallen tegen "hoge overheidsdiensten, Afghaanse en internationale militairen en hotels waar westerlingen verblijven. Er kan dan ook – rekening houdend met uw verklaringen inzake uw persoonlijke omstandigheden die verder in deze beslissing werden uitgewerkt – aangenomen worden dat, indien u al problemen met de Taliban zou hebben, quod non, u zich in Jalalabad zou kunnen vestigen om problemen met de Taliban te vermijden.

Volledigheidshalve dient hier nog aan toegevoegd te worden dat er geen indicaties zijn dat u bij terugkeer een disproportionele bestraffing zou riskeren omwille van uw desertie/ongewettigde afwezigheid bij de Afghan National Civil Order Police. U had aangegeven dat u vreesde dat de overheid u niet terug zou nemen (CGVS, p. 15), en dat u gestraft zou worden bij uw eventuele terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p. 16). Doch dient opgemerkt te worden dat u uw commandant zou ingelicht hebben voor uw vlucht (CGVS, p. 17). Voorts verklaarde u eveneens te weten dat men u zou arresteren en in gevangenschap zou zetten, maar dat men nadien uw job terug zou geven (CGVS, p. 16). Dit terwijl u geen

weet heeft van personen die iets dergelijks hebben meegemaakt na hun terugkomst (CGVS, p. 16). Tot slot beschikt het CGVS evenmin over informatie waaruit blijkt dat u bij terugkeer een disproportionele bestraffing zou riskeren. Integendeel, uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt immers dat desertie/ongewettigde afwezigheid bij de ANSF (Afghan National Security Forces) doorgaans niet bestraft wordt.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw taskera en alle andere door u neergelegde werk-gerelateerde documenten ondersteunen weliswaar uw identiteit en uw profiel als voormalig militair en ANCOP-agent, hetgeen niet ter discussie staat. Maar ze zeggen niets over uw asielrelaas. De envelop wijst er tot slot enkel op dat u post ontving vanuit Afghanistan.”.

De voormelde vaststellingen vinden allen steun in het administratief dossier, zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

Blijkens de bestreden beslissing wordt er inderdaad niet getwijfeld aan verzoekers profiel als voormalig beroepsmilitair en ANCOP-agent gezien verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten. Het loutere feit lid te zijn geweest van de Afghan National Security Forces is echter niet voldoende om van een gegronde vrees voor vervolging te kunnen spreken. Verzoeker slaagde er niet in de ingeroepen problemen met de taliban aannemelijk te maken gelet op het geheel van ongeloofwaardige, incoherente en tegenstrijdige verklaringen.

Bovendien zijn er actueel onvoldoende aanwijzingen om te suggereren dat de taliban de motivatie heeft, of de operationele capaciteit, om ‘low level collaborators’ – verzoeker was een sergeant die in Helmand bij de 2de Brigade van de ANCOP gestationeerd was en er als chauffeur van de bataljonscommandant werkzaam was – te vervolgen in Kabul, Jalalabad of in andere gebieden buiten hun controle. Dit blijkt ook uit de aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie. Verder zijn er ook geen indicaties dat verzoeker bij zijn terugkeer een disproportionele bestraffing zou riskeren omwille van desertie/ongewettigde afwezigheid bij de Afghan National Civil Order Police nu uit de informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat desertie/ongewettigde afwezigheid bij de ANSF doorgaans niet bestraft wordt. Verzoeker toont het tegendeel niet aan.

Verzoeker uit kritiek op de vaststelling dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het vreemd vindt dat hij na al die jaren als beroepsmilitair en agent in de problemen kwam met de taliban door een toevallige ontmoeting.

De Raad acht het niet aannemelijk dat verzoeker gedurende zijn jarenlange werkzaamheden voor het ANA en de ANCOP nooit problemen zou gekend hebben en pas in de problemen zou gekomen zijn doordat een buurman net op hetzelfde moment als hij zijn loon ging afhalen bij de Kabul bank te Jalalabad te meer verzoeker zijn uniformshirt zou hebben gedragen in de Kabulbank voor overheids personeel in Jalalabad, een stad waarin verzoeker overigens geen officiële rol te vervullen had, terwijl hij over voldoende alternatieven, waaronder enkele van de door hem neergelegde documenten, beschikt waarmee hij zich in de bank had kunnen identificeren als politieagent. Verzoeker verklaarde overigens zelf dat niemand wist dat hij voor de overheid werkte en dat de vader van zijn buurman een talib is die zelfs tweemaal in de gevangenis heeft verbleven (stuk 8, gehoorverslag, p. 15, 16; stuk 17, vragenlijst, p.3), waardoor zijn verklaring dat hij met een uniformshirt zijn geld ging afhalen niet aannemelijk is. Waar verzoeker verwijst naar zijn verklaringen waarin hij stelde dat talibanleden hun zonen vaak naar het leger sturen om geen argwaan te wekken en informatie te bekomen, moet worden opgemerkt dat dit slechts een algemene bewering is die geenszins wordt gestaafd.

Waar verzoeker inroept niet te zijn geconfronteerd met de vastgestelde tegenstrijdigheden moet erop worden gewezen dat geen enkele rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker vooraf moet confronteren met de elementen op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te nemen. Artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt:

“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.” De toelichting bij het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt: *“Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de*

asielzoeker niet geconfronteerd werd.” (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347). Artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 voorziet overigens geen sanctie in geval werd nagelaten de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd. Verzoeker heeft bovendien de mogelijkheid om middels zijn verzoekschrift de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangehaalde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen. Het louter ontkennen bepaalde verklaringen te hebben afgelegd kan de vastgestelde incoherentie in verzoekers verklaringen niet weerleggen.

Verzoeker merkt op dat er tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op geen enkel ogenblik ook maar één vraag werd gesteld over de dreigbrieven die verzoeker volgens zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou ontvangen hebben zodat de kritiek dat hij hiervan geen melding maakte niet ernstig is. Verzoeker benadrukt dat hij deze niet vermeld heeft omdat hij hier reeds tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken over verteld had en hem hierover geen specifieke vragen werden gesteld. Verzoekers uitleg kan niet overtuigen. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij zijn volledige medewerking verleent teneinde de bevoegde instanties toe te laten een zo volledig mogelijk onderzoek naar de gegrondheid van het asielrelaas te voeren en om zich een beeld te vormen van de eventueel daaruit voortvloeiende nood aan bescherming. Het is aldus aan verzoeker zelf om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Er mag van verzoeker als asielzoeker verwacht worden dat hij de kansen die hij krijgt om zijn nood aan bescherming toe te lichten aangrijpt. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (stuk 8, gehoorverslag, p. 15) werd verzoeker uitdrukkelijk gevraagd om zo gedetailleerd mogelijk over de problemen te vertellen die hij in zijn land van herkomst heeft gekend. Hierbij werd benadrukt zo volledig mogelijk te zijn. Tijdens het spontane relaas dat verzoeker vervolgens uiteenzette maakte verzoeker op geen enkel ogenblik melding van de eerder aangegeven dreigbrieven. Het hoeft geen betoog dat deze dreigbrieven geenszins als een detail te beschouwen zijn, maar wel degelijk de kern van verzoekers asielrelaas uitmaken, te meer verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog verklaarde dat hij na ontvangst van de tweede dreigbrief vertrokken is naar Nimroz en wachtte op een smokkelaar om het land te kunnen verlaten (stuk 17, vragenlijst, p. 3).

Bij de aanvullende nota die verzoeker ter terechtzitting neerlegt, wordt een *“nieuwe dreigbrief die verzoekende partij ontving”* bijgevoegd en een verklaring van de Raad van Stamhoofden van het district Qarhagi.

Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Ook stelt de Raad vast dat het om fotokopieën gaat. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Ook zijn beide documenten handgeschreven en kunnen zij door om het even wie worden opgemaakt. De Raad stelt daarenboven vast dat de voormelde dreigbrief geen datum bevat, waardoor geenszins kan worden uitgemaakt of het om een recent ontvangen dreigbrief zou gaan.

Het louter verwijzen naar zijn profiel als politieman en militair volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde terecht als volgt:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kabul en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood

aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 18 december 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer zogenaamde soft targets, zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat Daesh actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. Daesh is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Ook uit de actuele informatie gevoegd bij de aanvullende nota van de verwerende partij van 25 januari 2017, zijnde de "COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 14 december 2016" blijkt dat er actueel voor burgers in de stad Jalalabad, die op een relatief veilige manier toegankelijk is, geen

reëel risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Verzoeker merkt op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet twijfelt aan zijn regio van herkomst en aan het feit dat het er bijzonder gevaarlijk en onveilig is. Nergens in Afghanistan, ook niet in Jalalabad, is de situatie nog veilig te noemen. De geweldplegingen en incidenten waarbij gewone burgers slachtoffer worden zijn niet meer bij te houden en al zeker niet voor iemand die als militair en politieman heeft gewerkt. Ook de mensenrechten worden geschonden. Verzoeker citeert in dit verband diverse rapporten doch brengt geen informatie bij die zou kunnen aantonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en er actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is.

Waar verzoeker aanvoert dat nergens in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd op welke wettige en veilige manier de verwerende partij meent dat verzoeker kan reizen en zich toegang kan verschaffen tot Jalalabad stelt de Raad vast dat deze bewering van verzoeker feitelijke grondslag mist nu uit eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat dienaangaande volgende passage werd opgenomen: *"Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kabul en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten."* Dit wordt bevestigd in de update van de veiligheidssituatie ("COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 14 december 2016") gevoegd bij de aanvullende nota van de verwerende partij. Deze informatie bevestigt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kabul en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet.

De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in de stad Jalalabad vestigt. Het Commissariaat-generaal kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen: *"(...)Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften."*

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een volwassen man bent die tot de 10e graad naar school is gegaan en daarna gedurende ongeveer 6,5 jaar op verschillende plaatsen in Afghanistan heeft gewerkt (CGVS1, p. 5; Vragenlijst CGVS, 11/04/2016, p. 2). U spreekt Pashtou, evenals ook een beetje Dari, leerde lezen en schrijven in het Dari, en leerde ook een klein beetje Engels op school (CGVS, p. 5; DVZ, p. 1). Voorts bent u vertrouwd met de stad Jalalabad en beschikt u er over een familiaal netwerk. Zo kwam u geregeld in Jalalabad stad omwille van uw twee nonkels langs vaderszijde die u aldaar bezocht (CGVS, p. 7), wegens de grote inkopen die u daar deed (CGVS, p. 8) en het Sehate Ama Hospital dat u als jonge twintiger een twee à drietal keer zou hebben bezocht. Bovendien heeft u te Jalalabad ook een neef, Tawal Abdulrahimzai, die een telefoonwinkel heeft in de Ghawke Talashi Yousufzai Market in Jalalabad-stad waar u af en toe kwam (CGVS, p. 11). Net zoals uw nonkels, die te Jalalabad winkels

uitbaten, zou hij u aan een job kunnen helpen. De beperkte afstand tussen uw geboortestreek en Jalalabad is een bijkomend element dat doet vermoeden dat Jalalabad reeds binnen uw (dagelijkse) leefwereld viel. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Verder mag er aangenomen worden dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u omwille van economische beperkingen ("economic constraints"), vreest om in Jalalabad te kunnen wonen (CGVS, p. 18). Niettemin dient te worden opgemerkt dat u te Jalalabad met uw ooms langs vaderskant en neef over een familiaal netwerk beschikt, waardoor u, tevens gelet op uw eigen achtergrond en vaardigheden, in een stad als Jalalabad als zelfstandige jongeman een bestaan zou moeten kunnen uitbouwen. Daarnaast blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt, dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties. Tot slot werd reeds eerder in deze beslissing aangetoond dat er maar weinig geloof kan gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben, zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. (...)". Verzoeker betwist deze vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier niet.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF